

Évközi 33. vasárnap – 2010. november 14. – C év

A lassan nyugdíjas korba érő építészmérnök megbízást kapott a cégtől, amelynél dolgozott. Egy luxusvillát kellett építenie. Az instrukciók így hangzottak: teljesen szabad kezet kap. Nem kell takarékoskodnia a pénzzel, az építőanyaggal. Legyen az a villa minél szebb, kényelmesebb, összkomfortosabb. A mérnök így gondolkodott magában: „Hmm! Micsoda jó lehetőség! Lassan itt a nyugdíjazásom, ideje magamra is gondolnom! Na lássuk, mit tudok kispórolni magamnak ebből a luxusvillából!” Ezzel elkezdte az építkezést. Papíron a legjobb anyagokat használta, ráadásul fölös mennyiségben. Valójában azonban silány anyagokból, hanyag módon építette a villát. Vékony, szigeteletlen falak, a betonba nem kevert elég cementet, az ácsszerkezet is gyenge faanyagokból készült, a cserepezés is a legócskább minőségű, noha kívülről tetszetős. A vakolat és a festés is legföljebb néhány évig marad a helyén. A megspórolt pénzt pedig szépen zsebre csúsztatta. Eljött az átadás napja. A mérnök a szalag ünnepélyes átvágása után átnyújtotta a kulcsot a cég vezetőinek. Mekkora volt azonban a megdöbbenése, amikor a vezérigazgató széles mosollyal visszanyújtotta a kulcsot és így szólt: „Ez a villa az öné, kedves mester, fogadja szeretettel hosszú és eredményes munkálkodásának elismeréséül.”

A történelem során újra és újra felbukkannak olyan korok, társadalmak, amelyekben az emberek jó része valamiképp ki van hegyezve a világvége gondolatára. Leginkább a hanyatló korok és társadalmak ezek, amelyekben az emberek jó része érzi, hogy civilizációjuk már kifáradt, sokak életmódja kiüresedett a valódi értékek terén, ezért alapvető megújulásra, valóban átütő változásokra lenne szükség. Ilyenkor – csakúgy, mint a mi korunkban is – felerősödnek azok a hangok, amelyek a természeti katasztrófákban és az ember okozta pusztításokban a világ végének, közeli, totális elpusztulásának konkrét jeleit feltételezik. Gondoljunk csak a maják által állítólag 2012 decemberére megjósolt világvége gyakori emlegetésére! Pedig földrengések, árvizek, vulkánkitörések mindig is voltak, csakúgy mint háborúk és ragályos betegségek is. Ezek valóban a világ végének jelei: de nem abban az értelemben, hogy konkrétan, hónapra, napra pontosan meg lehet jósolni belőlük a kozmosz összeomlásának időpontját, hanem abban az értelemben, hogy a *világ végességét* jelzik. Azt a tényt, hogy semmi nem örökkévaló ebben az anyagi világban, a múlandóság állandó kísérője az emberi életnek. A világ vége, az anyagi létezők pusztulása egy állandó folyamat, ami olykor intenzívebb és nagyobb szabású, máskor talán kevésbé látványos, de mégis szüntelenül zajlik.

A világ végéhez, a dolgok, anyagi értékek múlandóságához kétféleképp lehet rosszul hozzáállni, s ezekre bőven akadt példa a múltban és akad napjainkban is. Egyrészt találkozunk azzal a mentalitással, amely nem hajlandó, nem képes tudomásul venni az anyagi, testi dolgok végességét. Minden törekvése arra irányul, hogy megszerezze, birtokolja, élvezze az anyagi javakat, s tíz körömmel kapaszkodik beléjük akkor is, ha kénytelen megtapasztalni a semmibe

hullásukat. Az ilyen ember, aki nem tud hinni a feltámadásban és a túlvilági örök életben, a lélek és a lelki értékek továbbélésében, állandó csalódásra és keserűségre van ítélve. Kénytelen átélni minden törekvése, erőfeszítése ellenére a veszteségeket, a kisebb-nagyobb összeomlásokat, végül a halálban is csak a teljes elmúlást tudja látni. A világ végét igenis komolyan kell venni: az embernek el kell fogadnia anyagi, testi vonatkozásban a végességet, amit csak akkor tud normális pszichével elviselni, ha hisz az Isten által megígért újjáteremtésben és az örök életben.

A másik helytelen hozzáállás a világ végéhez nem más, mint az anyagvilág és a testi élet lebecsülése, a földi kötelességek elhanyagolása, olyasféle hamis világvége-várás, ami szélsőséges esetben megnyilvánul annak siettetésében, a szándékos pusztításban is (anarchista mentalitás, terrorizmus stb.). Kevésbé szélsőséges esetben ez a szemlélet olyan magatartáshoz vezethet, amit a szentleckében a tesszalóniki hívek egy részéről olvashatunk: nem dolgoznak, elhanyagolják kötelességeiket, mert úgy gondolják, hogy a közeli világvége miatt teljesen fölösleges bármit is tenni, bármit szerezni, javítani, fenntartani.

Ez a gondolkodás is helytelen, amint Szent Pál erre rá is mutat. A keresztény ember számára ez a földi élet a maga anyagi értékeivel nem jelentéktelen és közömbös. Sőt! Itt ebben a világban kell és lehet munkálkodnunk az örök életünkön, csak itt tudunk érdemeket szerezni a túlvilágra. Jézus több esetben (például a talentumokról szóló példabeszédben) hangsúlyozza, hogy hűségesnek és becsületesnek kell lennünk a földi javak kezelésében, ha azt akarjuk, hogy az örök élet javait elnyerhessük. Mit jelent ez a gyakorlatban? Azt, hogy a keresztény ember nem választja szét gyökeresen a mindennapi életben a hitét és a hétköznapi cselekedetét, Isten és az emberek iránti kötelességeit. Amellett, hogy imádkozik és nem hanyagolja el a szentmisét és a szentségek gyakorlását, nagy figyelmet fordít az emberek iránti kötelességei lelkiismeretes teljesítésére is. Szorgalmasan, legjobb képességei szerint tanul vagy dolgozik, akinek csak tud, segít a mindennapi élet gondjaiban. Mindezt pedig nem elsősorban a pénzért, fizetésért, saját anyagi gyarapodásáért teszi, hanem szeretetből, a többi ember szolgálatának lelkületétől vezettetve. Az emberek evilági segítése Isten iránti szeretetünk megmutatásának legjobb módja is: „Amit egynek tettetek a legkisebbek közül, velem tettétek!” A szolgáló szeretet lelkülete emellett értelmet is adhat minden fárasztó, sokszor unalmas tevékenységünknek. Ha a szeretet cselekedetének fogjuk fel, akkor a tanulás, a munka építi és kiteljesíti saját személyiségünket is, emellett, hogy mások javát és családjuk anyagi gyarapodását is elősegíti. Amikor itt a földön becsülettel végbeviszük mindazt, ami kötelességünk és amit szeretetből magunkra vállaltunk másokért, azzal a saját örök boldogságunkat is építgetjük.